De artibus musicis
Libri didactici.

Sztuki piękne N° 154.

Modus regulariter accentuandi lectiones matitunales, prophetias nec non epistolas et evangelia.

Impress. Crac. in edibus Joan. Haller. 1518.

Modus regulariter accentuandi lectiones Matutinales, pphetias necnon epistolas ꝛ euangelia.

AD LECTOREM.

Si quid in hoc vicij, cernas pugnare libello
Emendare velis lector amice rogo.
Siue itidem excuses si qua ratione valebis
Nec tentes rabidi rodere more canis
Penses ꝙ nihil est ex omni parte beatum
Q₂ ꝙ error cunctis accidit ingenijs
Nunc valeas felix, & longos viuito in annos
Et supes Phrygios Nestoreosꝙ dies

CONTRA INVIDVM

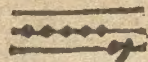
Qui ducis vultus & non legis ista libenter
Omnibns inuideas liuide nemo tibi,
Vt gallus reprobat gemmã vel talpa lucernam
Sic delirus homo nobile dogma fugit.

Vm regularis debitaqꝫ ꝓnunciatio vniuscuiusqꝫ vocis (que finis grãmatice prosodia nũcupatur) vtilitatis ꝑmagne (nedum in accentuatione lectionũ quarũcunqꝫ eccł̃iasticaꝝ, verumetiã in cuiusuis sententię expssione) esse dinoscit̃, vt id ferme latine lingue interpraetes edocuerũt & scripsisse liq̃de dinoscunt̃, pręsertim ipse Priscianus author oĩm grãmaticoꝝ q̃maximus, Ioannesqꝫ Ianuensis Catholicon identidẽ, nõminus ꝑnecessariũ & comodũ esse ꝑsuasit. Singularius tñ quę dico cuiuis clerico ad cultũ ordinato diuinũ, haec scientia accẽtuandi est q̃vtilissima, & summe oportuna. Quare cauendũ est, ne negligenti⁹ cõtrahat̃, sed priuata diligentissimę cura ꝑquirat̃. Quocirca vt q̃sqꝫ clausule competens exitus sonorositatis habeat̃, inprimis scitu dignũ est, q̃d sit accentus. ¶ Accentus scd'm Ioannẽ Ianuensem in Catholicone diffinit̃ sic, est regularis modulatio vocis facta in ꝓnunciatiõe significatiua, ptincipalit̃ adiacens prime syllabe. Vel sic, est certa lex siue regula, ad eleuandã vel deprimendã syllabam vniuscuiusqꝫ particule orationis. Et dicit̃ ab ad & cantus, d mutata in c, & a in e, quasi ad cantũ, siue iuxta cantũ situs. Et est duplex. Regularis videlicet & Irregularis. Regularis est qñ dictio accentuat̃ scd'm regulas artis grãmatice prosodiam cõcernentes vt huius dictiõis dominus primã ꝓducendo, & reliquas duas grauãdo. Irregularis per oppositũ. Sed q̃a dictum est in dictione modulatio vocis, Vnde modulatio ẽ triplex. Metrica, Mellica & Prosaica. ¶ Metrica est quae fit in carminibus poetarum. ¶ Mellica est quae attenditur in cantilenis, carminibus siue tropis. ¶ Prosaica est quae in oratione soluta attenditur, scd'm regulas datas ex Prosodia, quae nostri est ꝓpositi, principalit̃ adiacens vni sillabe, ad innuendũ ꝙ accentus predominans principaliter p̃dominat̃ vni syllabe in quã cadit, & inest ei tanq̃ subiecto ꝓprio in quo est, licet ex consequenti dictioni adiudicat̃ illius syllabe tanqꝫ illi in quo demonstrat̃, vt dicit Priscianus in libro de accentibus.

Accentus est q̃druplex.

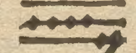
Grauis

Est q̃ tm̃ deprimitur, & nõ eleuatur. & causatur dupl'r. Primo qñ fit depssio syllabe ab accentu p̃dominante in terciã, vt fit in subdistinctiõe, & hoc tm̃ in bissyllabis & pollisyllabis in dissyllabis semper secunda deprimit̃, vt hic

dicit de⁹ vester.

¶ In pollisyllabis vero hñtibus penultimã longam vltima deprimitur.

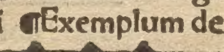
deũ amate

¶ In hñtibus autẽ penultimam breuẽ eadem penultima deprimitur, vt hic

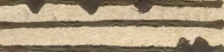

(dicit dñs.

Secundo qñ fit saltus a syllaba sup quam cadit p̃dominans accentus in quintam & hoc tam ĩ longa q̃ in breui

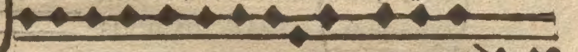
¶ Exemplum de celum & terrã. longa.

¶ de breui exm̃.

Acutus.

Est q̃ deprimit̃ & rursus leuat̃ vt qñ fit eleuatio de vna in terciã, & hoc in subdistinctiõe in dictiõibus monosyllabis, hebraicis & barbaricis. ¶ exm̃ (& a it dominus

dixit autẽ deus ad Abraam, vt descenderet.

¶ Exm̃ de monosyllabis fecerũt me. Et hoc in subdistinctione tm̃, qm̃ in plena distinctiõe moderatũ capiũt accentũ vt dicetur inferius.

Moderatus

Est participans naturam grauis & acuti & est qñ fit depressio in tertiã & in secundã leuatio & talis fit in dictiõibns monosyllabis barbaricis, hebraicis, in plena distinctiõe, seu in fine particule clausule positis, vt hic.

Eſt qui incipiens a graui tandẽ in altũ tollit & poſtremo rurſus deprimit,

& in puluerem reduces me
dixit dominus ad moyſen.

Circũflexus, & eſt quando tercia ſyllaba a fine alicuius clauſule deprimit in quartam & penultima leuat in ſcd'am & rurſus vltima deprimit in terciam. & hoc in illis quæ penultimam habent longam vt hic.

Paſſio domini noſtri Ie ſu chriſti ſecundum lucam

¶In his vero quæ ſui penultimã hñt breuẽ, quarta ipſorꝫ deprimitur tercia leuat, & penultima cũ antepenultima iterꝫ deijcit vt hic.

Iube domi ne be ne di ce re

Sed iſte iam ceſſit ab vſu noſtro, quis tamẽ adhuc nõnulli eo vtunt vt religioſi & in paſſione

¶Capitulũ primũ de ꝓnũciatiõe lectionũ.

Omnis clauſula lectionum matutinalium ac propheciarum ãt terminant in dictionem

¶Monoſyllabã & hoc duplicit, aut em̃ talis monoſyllaba ponit.

In fine orationis ſiue clauſule nondũ totaliter complete quo ad ꝑfectionẽ, ſicut cõmuniter fit in ſubdiſtinctionibus, & tunc talis dictio monoſyllaba acuto accentu eſt ꝓnuncianda vt patet in his & in ſilibus exemplis vt

Manꝰ tue dñe fecerũt me

In fine oratiõis ſiue ſententie totaliter cõplete vt fit in plena diſtinctiõe, & tũc talis monoſillaba moderato accẽtu ꝓnũcianda eſt vt

infernus domus mea eſt
nũerns menſiũ apd'te eſt
& exaudiſti me

¶Excipiunt tñ dictiones encletice, ſcilicet, ꝗ, ne, ue, que nõ moderato ſed graui accentu ꝓferunt vt hic

dixit ꝗ putasne dñs ue.

Diſyllabam, & tũc accentus principalis ſemper cadit ſupra primã ſillabã illius dictionis diſſyllabe ſiue ipſa ſit lõga, ſiue breuis. de longa

ſpiritꝰ dñi ferebat ſuꝑ aq̃s, (breuis) filius datꝰ eſt nob et ſubito ꝓbas illũ

Pollisyllabam & hoc duplicit aut em̃ talis habet penultimã

Longam & tũc accentus predominans eandem occupat vt hic

(ꝑplꝰus meꝰ nõ itellexit

Breuem & tũc accentus predominans cadit ſuꝑ antepenultimã ſiue ipſa ſit longa ſiue breuis exm̃ de longa.

(pedũ meorꝫ cõſideraſti
nũq̃ i eodẽ ſtatu ꝑmanet
porriges dexterã
inuocantẽ exaudiuit dñs.

Dictiões barbarice hebraice quoadmodũ accentuandi grauant dupliciter.

Aut em̃ ſunt declinabiles ſcd'm formã dictionũ latinarꝫ, & ſic ſubiacent regulis accentuũ datis de dictionibus latinis, exempli gracia.

pro les da uidis. inclita

fu gi a mus Iſra he lem. archangelum Ga bri e lem

aut ſunt indeclinabiles & hoc duplr

Vel ponũt in fine clauſule nõdũ totalr cõplete, & ſic acuto accentu ſunt ꝓferẽde vt

dñs deus iſra hel cuſtodite vias me as.

Vel ponunt in fine oratõis ſiue clauſule totaliter completæ, & tunc moderato accentu ſunt pronunciãde, preciſe ſicut de monoſyllabis dictũ eſt, vt hic

Abraam habitauit in terra Canaan

¶Conclusiões vero finales ꝓpheciaꝝ & te
nebrosarũ matutinaꝝ & vigiliarũ quartam
differentiã septimi toni imitant̃. dicit dñs omĩpotẽs
¶Lectiones vero matutinales grauiaccẽtu cõcludunt̃, haben-
dus tamen est respectus, si in pollisyllabis desinant. Si eñ tales
penultimã habent longã, supra ean-
dem capiũt accentũ p̃dominantẽ vt,
¶Si ꝟo talis pollisyllaba penultimã Tu aũt dñe nr̃i miserere.
habeat breuẽ tũc accent⁹ p̃domi
nans cadit sup̱ añpenultimã vt.
Et eodẽ modo etiã inchoant̃ Cõuertimini ad me & sal. eritis.
☞Omĩs clausula epistolaꝝ aut termi
nat̃ in dictionẽ monosyllabã, aut disyl
labam, aut trisyllabã, aut tetrasyllabã, aut Iube dñe bñdicere
plusq̃ tetrasyllabam. Si terminat̃ in

¶Capitulũ secundum, de ꝓnnnciatiõe epistolaꝝ.

Monosyllabã & hoc dupliciter aut

In vnã & hoc duplicit̃ aut eam p̃cedit dictio

¶Dissyllaba & tunc prima illius
disyllabe eleuatur, siue sit longa (scriptũ est
siue breuis de longa exm̃ mendax est
de breui exm̃
nõ querit quæ sua sunt,
mea est
Pollisyllaba & sic talis si
habet penultimã longã
ipsam erigit vt hic. nomẽ ei⁹ Ioã nes est
Si vero habuerit breuẽ
penultimam tũc antepe-
nultimã sui eleuat, vt deus charitas est

In duas, & sic triplr̃ ãt .n. ipsam p̃cedit dictio

Monosyllaba & hoc tunc eadẽ tercia debet
eleuari nisi sit encle
ticaqa talis deprimi
tur, syllaba imedi-
ate p̃cedẽte erecta gratia dei sum id qđ sum
exemplum primi, (aduersus hmõi ñ est lex

¶Dissyllaba, & sic ei⁹
prima eleuat̃, siue sit
longa vt hic. ☞ predica ꝟbũ istđ & dic exm̃ ij. p̃cedẽtis
& affer ad me dixitq; hoc lex
siue sit breuis vt hic ☞ mãdatq; hoc rex
filius dei est hic

Pollisyllaba & sic duplicit̃ ãt habet penul.

¶Longa m & sic eam
eleuat vt hic finis illoꝝ mors est
volui venire ad vos
¶Breuẽ & tunc an
tepenultimam eri-
git vt hic. dixit dominus ad me,

Dissyllabã & hoc triplr̃ aut eñ eam precedit dictio

Monosyllaba, & sic eadẽ eleuat̃, nisi ¶exm̃ sc̃đi.
sit encletica, qa talis semp̱ deprimit̃
syllaba imme
diate p̃ceden-
te erecta, exm̃ qm̃ deus erat cũ illo, ☞ dixitq; mr̃i
dixitq; eis
Dissyllaba & sic
prima eius ele-
uat̃, siue sit lon- hẽtis formã nostrã
ga, vt hic qm̃ dixit eis siue breuis vt hic
Xinuestigabiles vie ei⁹
ipperiens os suũ dixit.
Pollisyllaba, & sic duplr̃
aut enim talis habet pe-
nultimam

Longã & sic eandẽ eleuat vt hic, in honore dei
baptisati sum⁹
Breuem & tunc ante pe-
nultimã eleuat vt hic.
sufficit tibi gratia mea
transiliens colles
in auribus meis

Trissyllabã & hoc duplicit, qa vel talis habet penultimam

Longam et hoc tripliciter aut em talẽ trissillabam precedit dictio

Monosyllaba & sic eadẽ eleuat, nisi sit encletica, qa tunc deorsum pellit sylla ba imediate pcedẽte errecta exm̃ pmi exm̃ scd'i spe gaudeñ. viditq; sedentẽ

Disyllaba, & tunc vltima eleuat vt hic Quamuis scd'm vsum prima dissyllabe leuat ipsum audite. vt hic.

Pollisyllaba & tunc talis siue habuerit longam siue breuem vltimã sui eleuat capite trissyllabe depsso pacem hñtes.

¶ Vsus tñ nõnullarʒ ecclesiarʒ habet, q si hmõi pollisyllaba precedẽs trissyllabã, fuerit ex penultima longa tunc eandẽ eleuat. Si vero ex penultima breui, tunc antepenultimam sui eleuat exm̃ pmi. (vt hic & orantes dixerũt. exm̃ scd'i. (dixerũt euntes in dño canta bo iterpretatio sermonũ dei ordinatõi resistit (hereditate dñi morabor

Breuẽ & sic triplr ãt em eam precedit dictio

Una tantũ, & tũc vltima sylla ba dictiõis immediate precedentis eleuat regularit vt hic

Monosyllaba & sic duplr

Duplex & tũc prima earũ eleuat, nisi sit encletica. exm̃ primi. (nõ littera sed spiritu p quẽ fecit & secula q opat omĩa in oib' q natus est ex spiritu.

Dissyllaba, & tunc talis primam sui eleuat vt hic. in falsis fratribus ¶ Exm̃ scd'i pcedẽtis. surrexitq; & abijt.

Pollisyllaba, & tunc si talis habet penultimam longam ipsam eleuat vt hic. Si vo habuerit penultimam breuem, tũc antepenultimã sui erigit, vt hic. dedit illi coronã glorie p fratrib' animas ponere demũ appostolis oĩbus,

Tetrasyllabam & hoc dupl' aut em talis habet penultimam.

Longam & tunc prima illius tetrasyllabe eleuatur, siue sit longa siue breuis vt hic. in hoc vbo instaurat

¶ Istud tamẽ scitu nõ indignũ, q si talis tetrasyllaba habuerit penultimã longã, & antepenultimã breuem, id est illam syllabã quę sequit accentum predominantẽ, tũc nõ abusiue quinta eleuat, hoc est illa syllaba q̃ immediate precedit illã tetrasyllabã, vt hic. cũ sitis ipsi sapientes (q̃cũq; vultis illa faciatis

Breuem & hoc fit tripliciter aut enim ipsam precedit dictio

Monosyllaba, & tunc talis eleuatur nisi sit encletica, quia talis deprimit. Exm̃ primi. Exm̃ secũdi. q cũ credidimus dixitq; militib'.

Disyllaba & tunc vltima ei' eleuat vt semite eius pacifice Licet prima talis dissyllabe eleuetur primus tñ modus est cõuenientior,

Pollisyllaba & tũc quelibet talis eandem sui eleuat capite tetrasyllabe depsso. (ordinẽ melchisedech

¶Nonulli vero vsum potius q̄ artem re- spiciētes penultimam huius pollisyllabe si est longa eleuare solent, vt hic in tesauris pecunie

Si vero sit de penultima breuis, tunc ante- penultimam eriguut. Primus tn̄ modus est regularior, & couenientior quare magis discretio spirituū. tenēdus, posterior vo vt abusiu⁹ vittādus

Plusq̄ tetra syllabam & hoc duplici ter, aut em̄ is habet penultimā.

Longam & tūc illā syllabā quæ precedit antepe- nultimam, hoc est quartam a fine eleuat, siue talis sit longa, vt, hic In tempore visitationis. dilectio sine simulatiōe. siue breuis, ad vtilitatem. in hila ri tate.

Couenienti⁹ tn̄ est vt talis sylla ba quarta si est breuis depri- matur & q̄nta eleuet vt hic in manu mediatoris

Breuem. & tunc si quinta syl laba a fine sit lōga ipsam ele- uat vt hic seruus sapientie. morientium

Si vero q̄nta sillaba a fi- ne fuerit breuis tūc sex ta est leuanda vt hic. vt nō cōturbemini vicissitudinis obūbratio.

¶Capitulū tercium de pnuntiatiōe euangeliorꝝ. facta est reconciliatio, per similitudinem.

Omnis clausula sacri euangelij aut terminat in dictionem monosyllabam, dissyllabam, trisyllabam, plusq̄ trisyllabam.

Si in mono- syllabam & hoc tripl'r āt em̄ p̄cedit e am dictio

Monosyllaba, & tūc hec ipsa monosyllaba precedens de- primit regulariter quacūq; alia dictiōe sibi anteposita, vt in his patet exemplis. qa pat maior me est vado & venio ad vos & pater in me est

¶Si autē monosyllabas tales in fine clausule posi tas, encletica ancesserit, tūc eadē deprimit vt hic.

Dissyllaba & tūc vltima illius dissyllabe mono- syllabam precedentis deprimit. vt exm̄ de encle

Potest tn̄ nō ab usiue prima ta- lis dissyllabe deprimi vt mādatq; h lex qa e go sum vsq; adhuc. ego mitto vos

& ipe viuet, ppt me gaudiū vr̄m plenū sit

Pollisyllaba & sic duplicit aut em̄ habet talis penultimā lon gam āt breuē.

Longam & tūc vltimam sui deprimit. Ars em̄ nihil repugnaret, si penl'tima talis pollisyllabe detrudatur capite eiusdē erecto. exm̄ primi illle pbatus est qa ppheta est exm̄ scd'i. pater vester pfectus est, nomē ei⁹ Ioānes est

Breuē, & tūc eadē pariter cum vltima deprimitur vt hic. dixit dn̄s hæc. pat meus agricola est.

Dissyllabā, & sic triplicit aut aut em̄ eā pre cedit dictio

Monosyllaba, & tūc ta lis deprimitur scd'm vsum vt hic dixit martha ad Iesum opa tua quę facis

¶Poterit tn̄ etiam talis dissyllaba finalis, quam monosyllaba prece- dit caput suū grauare vt hic.

Nisi talis monosyllaba fue- rit encletica, qui ait q̄ sp deprimit vt hic. dixitq; illi.

Dissyllaba & sic semp vltima dissyllabe precedentis depri- mit, siue sit longa siue breuis filius tuus viuit gaudio magno valde

¶Pollisyllaba & hoc du plicit āt em̄ habet pe-

Longam & tūc vltima eiusdē pol lisyllabe de- primit vt h. fili dauid miserēmei & venim⁹ cū muetib⁹ adorare eū

Breuē &c. vt infra.

Breuem, & tunc talis penultima breuis pariter cum vltima deprimit vt hic.

Longā, & sic semp prima talis trisyllabe deprimit, quacūq; dictiōe preter encleticam precedente vt hic.

dixit Iesus discipulis suis timentibus eum. misericordie sue.

sicut dictū est p pphetā. caput Ioānis baptiste. ipsum audite.

Tri syllabā, & hoc dupliciter aut em talis habet penultimā

Monosillaba, & tunc talis monosyllaba semp deprimit vt hic

dixit maria ad angelū & clausa est ianua domine vt videam,

Dissyllaba, & tunc vltima ei⁹ depellitur vt hic

nisi videret christū dñm illi soli seruies.

Breuē & sic tripl'r āt em ipsam pcedit dictio

Pollisyllaba, & tūc talis si habet penultimam longam vltimam sui deprimit vt (frat me⁹ nō fuisset mortu⁹

sine me nihil potestis facere

¶Si vero talis pollisyllaba precedēs habuerit penultimā breuem, tūc ei⁹ penultima cū vltima detrudūtur, vt hic

pter filiū hominis. in nomine domini

Plusq; trissyllabam & hoc dupliciter aut em

Longam; & tūc talis ānpenultimam sui cum seqntibus deprimit vt hic

Breuem & tunc &c.

& turbis iudeo omes gnatiōes.

talis habet penultimam

Breuē & tūc illā syllabam deprimit q̄ precedit ānpenultimam hoc est quartā a fine sui vt hic.

bñdicta tu in mulieribus (ite oñdite vos sacerdotib⁹ circa frequens ministeriū.

In epistolis & sic considerant dupliciter aut em sunt.

¶Declinabiles, & sic etiam scd'm regulas de latinis dictiōibus supius datas accentuantur vt hic.

dixit dominus Isaie, & dic Ezechie nomine Ananias pcepit deus Israheli.

¶Indeclinabiles & sic q̄t quot syllabarum fuerint semper penultima ea detruditur vt hic

dixit Abraam p pphetam Iohel

¶Dictiones Barbarice & Grece si ponunt.

¶Si aūt tales in clausula epistolari precedant immediate dictiōes latinas disyllbas in fine clausule positas, tūc taliū dictionū barbarica eleuat vltima, dictōis finalis latine depressa vt

venit in Bethleē ad achas dicēs abba pater

In euangelijs & sic consi derande sunt dupliciter aut em sunt

Declinabiles, iuxta formā dictionū latinarum, & sic etiam accentui de latinis dictionibus dato subiacent, vt in his exemplis

dixit angelus marie. dixit dñs Petro. secundū Ioannem

Indeclinabiles, & hoc dupl'r, āt em sunt.

Disyllabe tunc caput sui grauant, vt hic.

in bethleē Iude nomine emaus de tribu Aser i ciuitate Dauid genuit Iacob genuit Iesse,

genuit Aram genuit Achas genuit Salmon

Pollisyllabe &c.

Possi syllabe & tūc penultimā sui deprimunt syllaba imme diate p̄cedēte sursum pro tracta, vt in his exēplis

genuit Salatiel
in ciuitate nazaret ge:zorobabel,
infirmabat̄ Cafarnaū genuit eleazar
secus stagnū genezaret. genuit Isaac,
pambulabat Iericho. nom̄e eius elizabet. geñ, Iozaphat.

¶Orationū vero interrogatiuarū, siue ponunt̄ in lectionibus matutinalibus siue in ꝓphetijs, siue in epistolis aut in euangeⱼ lijs semꝑ sunt acuto accentu pronūciande, de q̄bus ꝑ ordinem exempla patebunt. & primo de lectionibus matutinalibus & prophecijs. ¶De lectionibus exm̄.

De epi stolis

Indica mihi cur me ita iudices, q̄s em̄ cognouit sensum dñi,
Quare hoc fecisti. q̄d statis aspiciētes in celum.
quid tu vides Ieremia dic mihi q̄d habes ī domo tua.
quid vis fili mi Saule saule quid me ꝑsequeris
q̄d faciam tibi o custos hominū ¶De euaugelijs

Aliud exem plum

vbi est q natus est rex iudeoꝝ, quō possunt hec fieri
q̄s reuoluet no: lapi: ab ho:mo. rabi vbi habitas.
quantū debes dño meo quis es tu dñe
quid hoc audio de te. an de aliquo alio
simon diligis me plus his q̄s est q loq̄t̄ blasphemiā
vt veniat mater dñi mei ad me an dicere surge & ambula

q̄lis est hic. quō legis. quē q̄ris quē q̄ritis
quid fecisti ꝓpheta es tu tu q̄s es. q̄d facitis
q̄s peccauit helias es tu q̄d petā.

¶Similiter de clausulis responsiuis & relatiuis iudicandū est q̄a videlicet tales etiam finē sui acuūt vt patet in his exēplis

nō sum etiam. non.
(septem possumus. quæ.
es tu nescio

8

¶Tituli sup accentuationē epistolaꝝ beati Pauli

Lectio epistole btī pauli apostoli ad Romanos ad Corinthios
ad Hebreos,

ad Philipenses (ad Thessaloniceñ. ad Thitum.
ad Galatas. Colossenses. ¶Titu: sapientie,

Lectio libri sapientie Lectio epistole beati Ioānis apostoli

Lectio episto. beati petri apl̄i. Lectio epistole beati Iacobi apl̄i,

Lectio Isaie prophete Lectio Iohelis ꝓphete Lectio lib. regū
Danielis ꝓphete Machabeorum

¶Titul: libri Apocalipsis.

Le: lib. Hester Lectio li. Apocalipsis be: Ioānis apl̄i

¶De conclusiōe epistolaꝝ.

☞ Conclusio regulariter debet fieri ad minimum in quinta, sexta septima, ad maximū vero in octaua. nona, & non excede re debet nonarium numerum. ¶Exempla.

Vel sic.
sed induimi: dñm Iesum christū. sed indu: dñm Iesum christū

Vel sic.
& in ple. sanctoꝝ detentio mea. sanctoꝝ detētio mea

vel sic.
Ipsi honor & glor. in secula se, am̄. in secula seculoꝝ amē.

¶Tituli sacri euangelij.

Seq̄ntia scti euāgelij scd'm Matheū.
Ioannem

Seq̄ntia san, euan: secun, Marcū
Lucam,

Initium sancti euan: scd'm Lucam
scd'm Marcū

¶Initia euangelioꝝ.

secundū Matheū
Ioannem

¶De conclusione euangelioꝝ

☞Conclusio euangelij in longa naturaliter sillaba debet fieri aut monosyllaba, & etiā ad minimū in q̄nta, sexta, ad maximū vero in octaua & nona. vt in exemplis Vel sic

Beati q audiūt ver: dei & custo: illud. verbū dei & custo. illud

& reuersa est i do. suā Iesus aūt abscōdit se & exiuit de tēplo

Plenū gratia & veritate

¶Impressum Cracouię, in edibus
dñi Ioannis Haller. Anno,
Christi M.D.XVIII.

